

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2022, sp. zn. 21 Cdo 783/2022, ECLI:CZ:NS:2022:21.CDO.783.2022.1

Číslo: 85/2023

Právní věta:

Byla-li schválena dohoda rodičů o úpravě poměrů dítěte pro dobu po rozvodu rodičů uzavřená ve smyslu § 757 odst. 1 písm. b) o. z., není změna rozhodnutí soudu o schválení této dohody rodičů v době po rozvodu manželství sama o sobě důvodem k zániku smlouvy o vypořádání vzájemných majetkových vztahů uzavřené ve smyslu § 757 odst. 1 písm. c) o. z. nebo ke změně či zániku práv a povinností z ní vyplývajících.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.09.2022

Spisová značka: 21 Cdo 783/2022

Číslo rozhodnutí: 85

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Rodičovská odpovědnost (o. z.), Rozvod manželství, Zástavní právo

Předpisy: § 757 odst. 1 písm. b) o. z.

§ 757 odst. 1 písm. c) o. z.

§ 909 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání zástavního dlužníka proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2020, sp. zn. 20 Co 191/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Zástavní věřitelka se návrhem podaným dne 25. 9. 2019 u Okresního soudu v Mělníku domáhala, aby soud rozhodl, že se nařizuje prodej zástavy, a to k uspokojení pohledávky ve výši 1 846 814 Kč spolu s úrokem ve výši 2 % ročně od 5. 9. 2018 do zaplacení a spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 4. 2019 do zaplacení, a aby bylo zástavnímu dlužníkovi zakázáno zástavu ode dne doručení usnesení o povolení soudního prodeje zástavy až do realizace prodeje a uspokojení pohledávky zástavní věřitelky převést na někoho jiného a jakkoli ji zatížit. Uvedla, že účastníci uzavřeli dne 23. 3. 2016 smlouvu o vypořádání vzájemných majetkových vztahů po rozvodu

manželství, že zástavní dlužník se ve smlouvě o vypořádání mimo jiné zavázal uhradit zástavní věřitelce vypořádací podíl ve výši 2 846 814 Kč s úrokem ve výši 2 % ročně běžícím ode dne právní moci rozsudku, kterým bude jejich manželství rozvedeno, přičemž splatnost závazku byla sjednána do 31. 3. 2019, že dne 1. 9. 2018 uzavřeli účastníci dodatek č. 1 ke smlouvě o vypořádání, v němž se zástavní dlužník zavázal uhradit zástavní věřitelce část vypořádacího podílu ve výši 1 000 000 Kč společně se sjednaným úrokem ve výši 2 % ročně do dne 5. 9. 2018, a to již ke dni 5. 9. 2018, a že částku 1 000 000 Kč zástavní dlužník v uvedeném termínu zaplatil. Závazek zástavního dlužníka z titulu smlouvy o vypořádání byl zajištěn zástavním právem na základě zástavní smlouvy uzavřené mezi účastníky dne 23. 3. 2016, podle níž předmětem zástavy byl pozemek parc. č. st. 1, o výměře 112 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je budova č. p. 2, pozemek parc. č. st. 3, o výměře 35 m², zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba bez č. p., a pozemek parc. č. 4, o výměře 959 m², zahrada, to vše zapsané v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště M, pro obec a katastrální území K.

2. Okresní soud v Mělníku usnesením ze dne 28. 2. 2020, č. j. 17 C 138/2019-97, řízení o návrhu, aby bylo zástavnímu dlužníkovi zakázáno zástavu ode dne doručení usnesení o povolení soudního prodeje zástavy až do realizace prodeje a uspokojení pohledávky zástavní věřitelky převést na někoho jiného a jakkoli ji zatížit, zastavil (výrok I) z důvodu zpětvzetí tohoto návrhu, podle návrhu zástavní věřitelky nařídil prodej zastavených nemovitých věcí ve vlastnictví zástavního dlužníka, a to jednotky vymezené podle občanského zákoníku č. 2/1 (byt), nacházející se v budově č. p. 2 postavené na pozemcích parc. č. st. 1 a st. 5, včetně k této jednotce náležejícího spoluvlastnického podílu na společných částech budovy č. p. 2, postavené na pozemcích parc. č. st. 1 a st. 5 o velikosti 1022/1819, a spoluvlastnického podílu o velikosti 1022/1819 na pozemcích parc. č. st. 1, st. 5 a 4, jednotky vymezené podle občanského zákoníku č. 2/2 (byt), nacházející se v budově č. p. 2 postavené na pozemcích parc. č. st. 1 a st. 5, včetně k této jednotce náležejícího spoluvlastnického podílu na společných částech budovy č. p. 2, postavené na pozemcích parc. č. st. 1 a st. 5, o velikosti 1022/1819 a spoluvlastnického podílu o velikosti 482/1819 na pozemcích parc. č. st. 1, st. 5 a 4, jednotky vymezené podle občanského zákoníku č. 2/3 (garáž), nacházející se v budově č. p. 2 postavené na pozemcích parc. č. st. 1 a st. 5, včetně k této jednotce náležejícího spoluvlastnického podílu na společných částech budovy č. p. 2, postavené na pozemcích parc. č. st. 1 a st. 5 o velikosti 1022/1819, a spoluvlastnického podílu o velikosti 187/1819 na pozemcích parc. č. st. 1, st. 5 a 4, a jednotky vymezené podle občanského zákoníku č. 2/4 (dílna nebo provozovna), nacházející se v budově č. p. 2 postavené na pozemcích parc. č. st. 1 a st. 5, včetně k této jednotce náležejícího spoluvlastnického podílu na společných částech budovy č. p. 2, postavené na pozemcích parc. č. st. 1 a st. 5, o velikosti 1022/1819 a spoluvlastnického podílu o velikosti 128/1819 na pozemcích parc. č. st. 1, st. 5 a 4, vše zapsané u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště M, pro obec a katastrální území K na LV č. 6, k uspokojení pohledávky zástavní věřitelky z titulu zástavní smlouvy ze dne 23. 3. 2016 ve výši 1 846 814 Kč spolu s úrokem ve výši 2 % ročně od 5. 9. 2018 do zaplacení a spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně od 1. 4. 2019 do zaplacení (výrok II). Současně rozhodl, že se návrh v části nařízení prodeje zastavených nemovitostí také pro uspokojení náhrady nákladů řízení zamítá (výrok III).

3. K odvolání zástavního dlužníka Krajský soud v Praze usnesením ze dne 14. 10. 2020, č. j. 20 Co 191/2020-136, změnil usnesení soudu prvního stupně jen ve výroku III tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a jinak je ve výroku II potvrdil v tom správném znění, že spoluvlastnický podíl na společných částech budovy č. p. 2 postavené na pozemcích parc. č. st. 1 a 5, náležející k jednotce č. 2/2 (byt) činí 482/1819, náležející k jednotce č. 2/3 (garáž) činí 187/1819 a náležející k jednotce č. 2/4 (dílna nebo provozovna) činí 128/1819 (výrok I usnesení odvolacího soudu). Současně rozhodl o tom, že zástavní dlužník je povinen zaplatit zástavní věřitelce náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 4 356 Kč k rukám jejího zástupce s tím, že tyto náklady lze uspokojit jen z prodeje zástavy (výrok II usnesení odvolacího soudu). Odvolací soud uzavřel, že

zastavené nemovité věci podle zástavní smlouvy se neodlišují od nemovitých věci označených v návrhu, a připomněl, že přemění-li se zástava v novou věc, zatíží zástavní právo i věc novou, že při rozdělení zastavené věci zatíží zástavní právo všechny věci vzniklé rozdělením a že budova je součástí pozemku. Nesouhlasil dále s obranou zástavního dlužníka, jenž namítal, že smlouva o vypořádání vzájemných majetkových vztahů je součástí komplexu rozvodových dohod, jejichž uzavření je podmínkou tzv. nesporného rozvodu, a že zástavní věřitelka dohodu týkající se péče o nezletilé dcery následně porušila tím, že dne 18. 10. 2016 podala soudu návrh na svěřeni dcer do své výlučné péče. Podle odvolacího soudu upravuje ustanovení § 757 občanského zákoníku pouze formální podmínky, při jejichž splnění soud manželství rozvede, aniž by zjišťoval příčiny rozvratu manželství, a mezi něž patří též dohoda manželů o úpravě poměrů dítěte a úprava majetkových poměrů pro dobu po rozvodu, ovšem tyto dohody jsou jinak zcela samostatné, na sobě nezávislé a ustanovení zákona nezakazuje do budoucna jakékoliv změny jednotlivých dohod (bez návaznosti na ostatní dohody), ať už v dohodě bývalých manželů, či na návrh jednoho z nich rozhodnutím soudu. Z obsahu dohody o vypořádání nadto nevyplývá, že by byl její obsah nějak podmíněn tím, že zástavnímu dlužníku zůstane „střídavá“ péče o obě nezletilé dcery. Vzhledem k tomu se nemůže na straně zástavní věřitelky jednat o porušení povinnosti jednat v právním styku poctivě ani o zjevné zneužití práva. Odvolací soud rovněž uzavřel, že se nemůže jednat o jednání v tísní. Potvrdil tak usnesení soudu prvního stupně (ve správné výši spoluvlastnických podílů odpovídajících katastru nemovitostí), neboť shledal správným závěr, že byla osvědčena pohledávka zástavní věřitelky, jakož i to, že k jejímu zajištění bylo zřízeno zástavní právo na uvedených nemovitých věcech, jejichž vlastníkem je zástavní dlužník.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal zástavní dlužník dovolání. Přípustnost dovolání spatřuje v otázce, v rozhodovací praxi odvolacího soudu dříve neřešené, zda jednotlivé dohody podle § 757 odst. 1 písm. b) a c) občanského zákoníku (v daném případě zejména dohodu o společné péči o děti a smlouvu o vypořádání) lze posuzovat samostatně a nezávisle, nebo zda tvoří ze zákona komplex provázaných smluv, u nichž lze dojít k závěru o důsledku podstatného porušení závazku z jedné z nich pro vymahatelnost závazků z ostatních dohod, a zda je v případě takového porušení na místě aplikovat ustanovení § 6 nebo § 8 občanského zákoníku. Odvolací soud měl dále podle dovolatele „náležitě posoudit i zástavním dlužníkem namítanou extrémní nevyváženost práv a povinností obou smluvních stran smlouvy o vypořádání“. Rozhodnutí odvolacího soudu spočívá dále podle dovolatele na posouzení otázky, zda příslib či vidina dohody o společné péči o děti nemůže navodit stav tísně při uzavírání dalších dohod vyžadovaných podle § 757 občanského zákoníku. Odvolací soud posoudil tuto otázku v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. [28 Cdo 1221/2001](#). Související otázkou je podle názoru dovolatele i to, zda platnosti dohody o vypořádání majetkových vztahů po rozvodu není na překážku, „pokud je fakticky neexistující společný majetek vypořádán tak, že jeden z manželů je zavázán vyplatit druhému ‚vypořádací podíl‘ v řádu milionů Kč bez jakékoliv protihodnoty“. Důvod neplatnosti je podle dovolatele ze samotného textu smlouvy o vypořádání zřejmý a odvolací soud měl k němu přihlídnout ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [21 Cdo 2786/2011](#). Zástavní dlužník navrhl, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání zástavního dlužníka podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se

nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

6. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

7. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

8. Namítá-li dovolatel, že odvolací soud měl „náležitě posoudit i zástavním dlužníkem namítanou extrémní nevyváženost práv a povinností obou smluvních stran smlouvy o vypořádání“, neuvádí, zda řešení přijaté odvolacím soudem znamená odklon od rozhodovací praxe odvolacího soudu, popř. v čem řešení představuje otázku novou, doposud v judikатурní praxi neřešenou, či řešenou rozdílně, popř. důvod, proč by již řešená otázka měla být vyřešena jinak. Pouhá kritika právního posouzení odvolacího soudu k založení přípustnosti dovolání nepostačuje (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2013, sp. zn. [25 Cdo 1559/2013](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. [32 Cdo 1389/2013](#)). K přípustnosti dovolání nepostačuje ani vymezení jednotlivých dovolacích námitek, aniž by společně s nimi byla vymezena otázka přípustnosti dovolání, neboť odvolací řízení nemá být bezbřehým přezkumem, v němž procesní aktivitu stran nahrazuje soud (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2022, sp. zn. [21 Cdo 3628/2021](#)). Otázku přípustnosti dovolání si není oprávněn vymežit sám odvolací soud, neboť tím by narušil zásady, na nichž spočívá odvolací řízení, zejména zásadu dispoziční a zásadu rovnosti účastníků řízení. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že pokud občanský soudní řád vyžaduje a Nejvyšší soud posuzuje splnění zákonem stanovených formálních náležitostí dovolání, nejedná se o přepjatý formalismus, ale o zákonem stanovený postup (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2015, sp. zn. [I. ÚS 1092/15](#)).

9. Rozhodnutí odvolacího soudu nezáviselo na posouzení stavu tísně (při uzavírání dohody o vypořádání majetkových vztahů pro dobu po rozvodu manželství) z pohledu „stavu osobního, resp. emočního v podobě rodičovského citu a zájmu na co nejužší participaci na výchově dětí...“ Odvolací soud se neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, pokud se při posuzování námitek tísně omezil pouze na to, co vyplývalo z obsahu dohody o vypořádání (srov. též právní názor, že soud v řízení o soudním prodeji zástavy při zkoumání, zda bylo doloženo zástavní právo k zástavě, přihlíží též k důvodu neplatnosti smluv, avšak – jak vyplývá z povahy řízení o soudním prodeji zástavy jakožto první fáze soudního prodeje zástavy – jen tehdy, vyšel-li z obsahu smlouvy nebo jinak za řízení najevo, vyjádřený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2010, sp. zn. [21 Cdo 3754/2009](#), které bylo uveřejněno pod č. 113 v časopise Soudní judikatura, roč. 2011). To, že důvod neplatnosti smlouvy vyšel z jejího obsahu nebo jinak za řízení najevo, znamená, že je z obsahu spisu zřejmý, evidentní, nevzbuzující pochybnosti, že jej nelze věrohodně zpochybnit tvrzeními účastníků a že nevyžaduje potřebu provádění dokazování ke sporným tvrzením účastníků týkajícím se platnosti smlouvy, neboť povaha řízení o soudním prodeji zástavy, určená okruhem v řízení posuzovaných okolností, neumožňuje soudu provést dokazování k takovým sporným tvrzením (srov. například odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2014, sp. zn. [21 Cdo 3466/2013](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2011, sp. zn. [21 Cdo 2786/2011](#)). Ze stejných důvodů se odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu ani v tom, že v této fázi řízení neposuzoval námitek zástavního dlužníka stran neplatnosti smlouvy založené na názoru, že „fakticky neexistující společný majetek je vypořádán tak, že jeden z manželů je zavázán vyplatit druhému ‚vypořádací podíl‘ v řádu milionů Kč bez jakékoliv protihodnoty“.

10. Dovolání je přípustné pro řešení právní otázky, zda dohody podle § 757 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), jsou na sobě závislé tak, že změna v úpravě poměrů dítěte v době po rozvodu ovlivní vymahatelnost závazku ze smlouvy o úpravě majetkových poměrů, neboť tato otázka nebyla doposud v rozhodování dovolacího soudu vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není důvodné.

12. Podle ustanovení § 757 odst. 1 o. z. připojí-li se manžel k návrhu na rozvod manželství, který podá druhý z manželů, soud manželství rozvede, aniž zjišťuje příčiny rozvratu manželství, dojde-li k závěru, že shodné tvrzení manželů, pokud se jedná o rozvrat manželství a o záměr dosáhnout rozvodu, je pravdivé a pokud

a) ke dni zahájení řízení o rozvod trvalo manželství nejméně jeden rok a manželé spolu déle než šest měsíců nežijí,

b) manželé, kteří jsou rodiči nezletilého dítěte, které nenabylo plné svéprávnosti, se dohodli na úpravě poměrů tohoto dítěte pro dobu po rozvodu a soud jejich dohodu schválil,

c) manželé se dohodli na úpravě svých majetkových poměrů, svého bydlení, a popřípadě výživného pro dobu po tomto rozvodu.

13. Jazykovým výkladem ustanovení § 757 odst. 1 o. z. nelze dospět k závěru, že by v době po rozvodu manželství byla dohoda manželů o úpravě jejich majetkových poměrů jakkoliv podmíněna trváním soudem schválené dohody o úpravě poměrů dítěte. Jazykový výklad vede k tomu, že zákon tyto dohody předpokládá jako podmínky toho, aby mohlo být manželství rozvedeno, aniž by soud zjišťoval příčiny rozvratu manželství. Rozvod manželství tímto způsobem je pak podmínkou toho, aby smlouva o vypořádání vzájemných majetkových vztahů (uzavřená výslovně pro účely řízení o rozvod manželství bez zjišťování příčin rozvratu manželství) nabyla účinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. [22 Cdo 2529/2019](#), uveřejněný pod č. 67/2020 Sb. rozh. obč.). Text zákona naopak neváže účinnost této smlouvy v době po rozvodu na trvání úpravy poměrů dítěte podle dohody rodičů ve smyslu § 757 odst. 1 o. z.

14. Má-li být rozhodnuto o rozvodu manželství rodičů dítěte, soud nejprve určí, jak bude každý z rodičů napříště o dítě pečovat, a to s uvážením zájmu dítěte; s tímto zřetelem se od souhlasného stanoviska rodičů soud odchýlí jen tehdy, vyžaduje-li to zájem dítěte. Soud vezme v úvahu nejen vztah dítěte ke každému z rodičů, ale také jeho vztah k sourozencům, popřípadě i k prarodičům (§ 906 odst. 1 o. z.). Soud může rozhodnout i tak, že schválí dohodu rodičů, ledaže je zřejmé, že dohodnutý způsob výkonu rodičovské odpovědnosti není v souladu se zájmem dítěte (§ 906 odst. 2 o. z.).

15. Z hlediska výkladu systematického je tedy významné, že zákon činí schválení dohody rodičů soudem závislým na jiných skutečnostech, než je dohoda rodičů o jejich majetkových poměrech. Dále zákon počítá výslovně s tím, že změní-li se poměry, změní soud i bez návrhu rozhodnutí týkající se výkonu povinností a práv vyplývajících z rodičovské odpovědnosti (srov. § 909 o. z. a § 475 odst. 1 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních). Změnou poměrů zde přitom zákon rozumí změnu v těch skutečnostech, které tvořily skutkový podklad rozhodnutí soudu o schválení dohody rodičů o péči a výživě nezletilého dítěte [srov. WESTPHALOVÁ, L. In: KRÁLÍČKOVÁ, Z., HRUŠÁKOVÁ, M., WESTPHALOVÁ, L. a kol. Občanský zákoník II. Rodinné právo (§ 655–975).

Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 957]. I systematický výklad vede proto k závěru, že dohoda rodičů o úpravě poměrů dítěte pro dobu po rozvodu a smlouva o vypořádání vzájemných majetkových vztahů jsou podle zákona vzájemně nepodmíněné. Následná změna rozhodnutí týkajícího se výkonu povinností a práv vyplývajících z rodičovské odpovědnosti se tedy sama o sobě nedotkne smlouvy o vypořádání vzájemných majetkových vztahů.

16. Ke stejnému výsledku vede i výklad teleologický, neboť účelem úpravy tzv. smluveného rozvodu je dosažení rozvodu manželství zjednodušenou formou bez zjišťování příčin rozvratu manželství (k předchozí úpravě v § 24a zákona o rodině srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 2008, sp. zn. [22 Cdo 1295/2007](#)). S tímto účelem není v rozporu, dojde-li k návrhu jednoho z rodičů v době po rozvodu manželství k nové úpravě poměrů nezletilého dítěte z důvodu změny poměrů (jak zákon sám předpokládá), aniž by se tato skutečnost dotkla smlouvy o vypořádání vzájemných majetkových vztahů a práv a povinností z ní vyplývajících.

17. Z uvedených důvodů dospěl dovolací soud k závěru, že byla-li schválena dohoda rodičů o úpravě poměrů dítěte pro dobu po rozvodu rodičů uzavřená ve smyslu § 757 odst. 1 písm. b) o. z., není změna rozhodnutí soudu o schválení této dohody rodičů v době po rozvodu manželství sama o sobě důvodem k zániku smlouvy o vypořádání vzájemných majetkových vztahů uzavřené ve smyslu § 757 odst. 1 písm. c) o. z. nebo ke změně či zániku práv a povinností z ní vyplývajících.

18. Protože usnesení odvolacího soudu je - jak vyplývá z výše uvedeného - z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správné a protože nebylo zjištěno, že by bylo postiženo některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. a nebyla zjištěna ani jiná vada řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání zástavního dlužníka podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.